

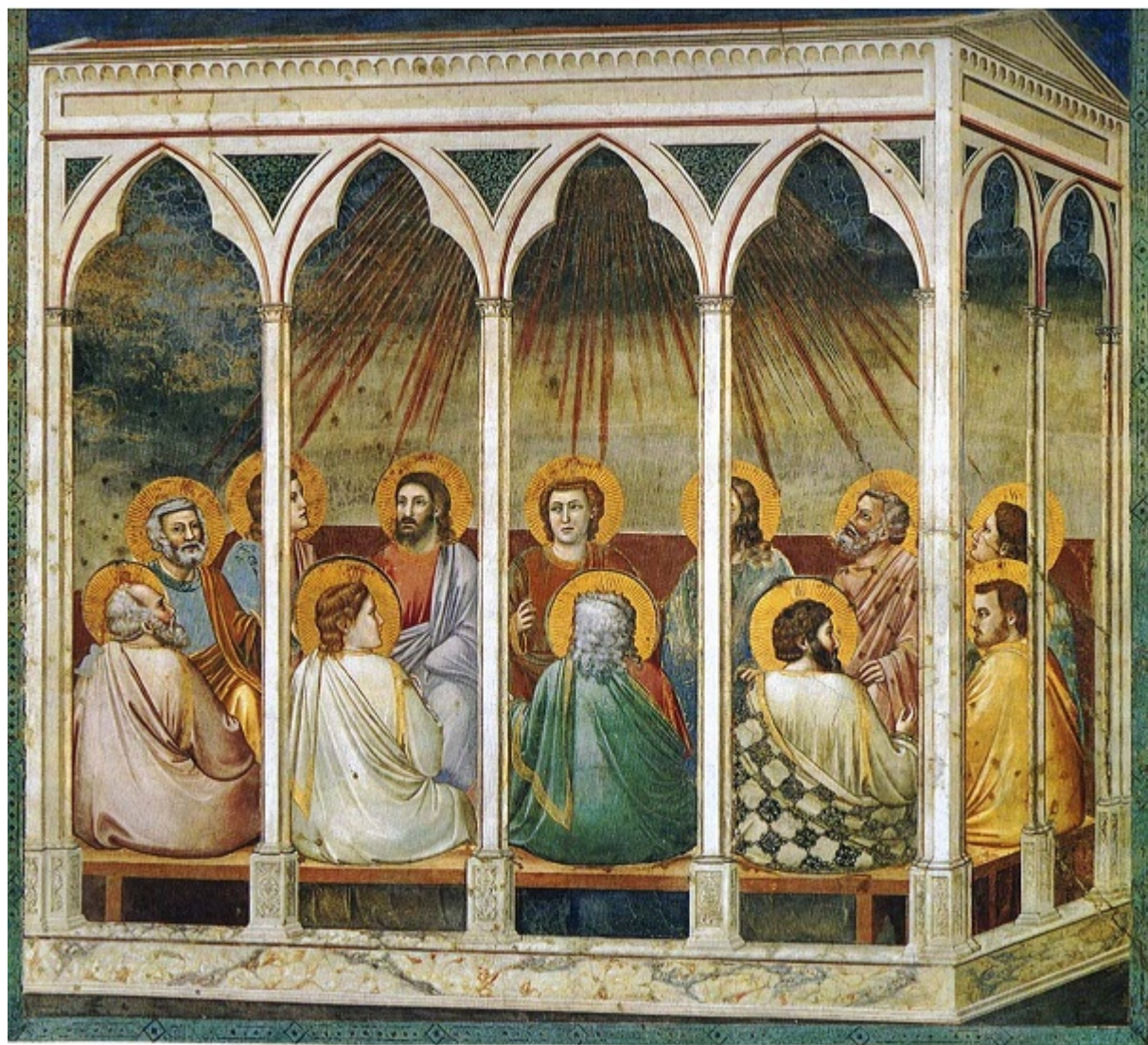
Η έλευση του Παρακλήτου στην Εκκλησία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σήμερα είναι η γενέθλιος ημέρα της Εκκλησίας. Γιορτάζουμε την Πεντηκοστή, την επιφοίτηση του αγίου Πνεύματος, που δημιούργησε, αποκάλυψε στον κόσμο και δυνάμωσε από τα πρώτα κιόλας βήματά της την Εκκλησία.

Το γεγονός που περιγράφει ο ιερός ευαγγελιστής Λουκάς δεν είναι ένα «θαύμα» με τη συνηθισμένη έννοια της λέξεως. Είναι μια πράξη του Θεού που έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία και προ παντός πολύ μεγαλύτερη διάρκεια. Πρώτα – πρώτα δεν περιορίζεται σε μερικούς ανθρώπους. Το άγιο Πνεύμα δεν επιφοίτησε μόνο στους αποστόλους, αλλά σε όλους τους πιστούς, κάπου εκατόν είκοσι άτομα, στο σύνολο δηλαδή της Εκκλησίας. Αυτό σημαίνει ότι η επιφοίτηση του αγίου Πνεύματος αποτελεί βασικό και ουσιαστικό χαρακτηριστικό της Εκκλησίας, ανεξάρτητο από τα ειδικά αξιώματα και χαρίσματα που υπάρχουν σ' αυτήν. Δεν είναι ένα θαύμα, αλλά μια συνεχής αποκάλυψη του Θεού, μια διαρκής παρουσία του Παρακλήτου, μια αδιάκοπη αποκάλυψη του νέου κόσμου που εγκαινίασε ο Χριστός με την ανάστασή του.

Πηγή: hamomilaki.blogspot.com

Αν δούμε την Πεντηκοστή μ' αυτό το πρίσμα, τότε παύει να είναι μόνον ένα γεγονός της ιστορίας. Γίνεται παρόν. Δεν είναι πια μία ανάμνηση, αλλά γίνεται νέα, καθημερινή, τωρι-νή πραγματικότητα. Δεν αποτελεί ένα ενδιαφέρον, έστω, αλλά ξένο για μας επεισόδιο της ιστορίας, μα μια απεριόριστη στο πλάτος και το βάθος της επενέργειάς της πράξη του Θεού στο εκάστοτε παρόν. Μ' άλλα λόγια, δεν γιορτά-ζομε την ανάμνηση ενός γεγονότος του παρελθόντος, αλλά τα δικά μας γενέθλια, την επέτειο του δικού μας φωτισμού από το άγιο Πνεύμα.

Αυτό το τελευταίο σημείο όμως δεν πρέπει να το περιο-ρίσουμε σ' ένα μυστικοπαθή και συναισθηματικό μόνον χώρο της υπάρξεώς μας. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε αλλοίωση του νο-ήματος της εκχύσεως του Παρακλήτου στην Εκκλησία. Ο περιορισμός της επενεργείας του Παρακλήτου στη συναισθηματική σφαίρα μόνον, θα μετέβαλλε τον ζωντανό χριστιανι-σμό μας σε μυστικιστική ανατολίτικη αίρεση. Όμως ποτέ η ορθόδοξη θεολογία μας δεν περιόρισε τη δράση του Πνεύμα-τος σ' ένα μόνον μέρος της ανθρώπινης ζωής ούτε δέχτηκε ποτέ να τον κλείσει σε

μερικές μόνον ψυχές. Το άγιο Πνεύμα ενεργεί σε ολόκληρη την Εκκλησία και σ' ολόκληρη την ζωή των πιστών. Ακόμη πιο πολύ: ενεργεί σ' ολόκληρο τον κόσμο κάθε στιγμή της ιστορίας του. Είναι οικουμενική και καθολική η δράση του αγίου Πνεύματος μέσα στον κόσμο. Γι' αυτό είναι και οικουμενική και καθολική και η Εκκλησία, το σώμα, ο ζωντανός οργανισμός μέσα από τον οποίον εμφανίζεται καθημερινά ο Παράκλητος. Με δύο λόγια: ο Παράκλητος είναι ο νους και η καρδιά της Εκκλησίας και η Πεντηκοστή είναι το συνεχές παρόν της Εκκλησίας μέσα στον μεταβαλλόμενο κόσμο μας.

Αυτό σημαίνει για τον κάθε πιστό μερικά πολύ πρακτικά πράγματα, θεμέλιο και κριτήριο συνάμα της γνησιότητας και της ειλικρίνειας της χριστιανικής του πίστεως. Όπως λέγει ο απόστολος Παύλος, το άγιο Πνεύμα ανακαινίζει και μετα-μορφώνει συνεχώς τον άνθρωπο, ώστε να γίνει πολίτης του νέου κόσμου: ανακαινίζει το λογικό του, ώστε να μπορεί κά-θε φορά να διακρίνει, να ξεχωρίσει ποιό είναι το θέλημα του Θεού, ποιό δηλαδή είναι το αγαθό και το τέλειο που αρέσει στον Θεό. Ακούγεται εύκολα αυτό το πράγμα. Κι όμως δεν είναι καθόλου εύκολο. Ας αναλογιστούμε τις καθημερινές μας πράξεις. Πόσες φορές μπορούμε να ξεχωρίσουμε το προ-σωπικό μας συμφέρον από το θέλημα του Θεού; Πόσες φο-ρές στις προσευχές μας σκεφτόμαστε, έστω, να ζητήσουμε από τον Θεό να κάνει ό,τι Εκείνος θέλει; Δεν ζητάμε να κά-νει ό,τι εμείς θέλουμε; Δεν βάζουμε τον εαυτό μας πάνω από όλα; Δεν κολλάμε σαν στρείδια στον εαυτόλη μας; Είναι δείγμα ανακαινίσεως του λογικού μας όμως αυτό; Είναι απόδειξη ότι πράγματι ζούμε την Πεντηκοστή; Είναι ο εγωισμός μας σύμφωνος με την οικουμενική και καθολική δράση του αγίου Πνεύματος;

Τα κριτικά ερωτήματα περισσεύουν ακόμη πιο πολύ όμως, όταν αναλογισθούμε και τα εκκλησιολογικά, τα κοινωνικά αποτελέσματα της επιφοίτησεως του Παρακλήτου, όπως τα διδά-σκει η Εκκλησία με την υμνολογία της μεγάλης εορτής. Η επιφοίτηση του Παρακλήτου, μας τονίζει η υμνολογία μας, έφερε την ενότητα στον κόσμο. Όχι μια ισότητα νομι-κή, ούτε μια ισότητα οικονομική, αλλά μια ενότητα αγάπης που ξεπερνά όλες τις ανθρώπινες αντιθέσεις. Κι αυτό όχι σ' έναν άλλο κόσμο, αλλά στο εκάστοτε παρόν της Εκκλησίας, στο εδώ και στο τώρα κάθε πιστού. Εδώ βρίσκεται η αφετηρία για την προσωπική αναμόρφωση του πιστού. Εδώ κρύβεται και το βαθύτερο νόημα της Πεντηκοστής, που γίνεται έ-τσι γεγονός κοσμογεννητικό και στο πλήρες νόημα της λέξεως κοσμοϊστορικό.

[Συνεχίζεται]